

Борис Гриньов
доктор техн. наук,
професор,
академік НАН України,
директор
Державного фонду
фундаментальних досліджень,
м. Київ

ПОГЛЯД

СТЕЖИНА

Я побачив в житті немало доріг,
Пересік роздоріжжя, оминув перепуття,
Але завжди стежинку, де рідний поріг,
Не волів, не бажав обігнути.
Ту стежину, де ріс, де до школи пішов
Від порога батьківської хати,
Де з коханою разом додому прийшов,
Щоби спільне життя будувати.
Ту, що мчала вперед, як стріла,
Уникала поразок і смутків,
Поступово на гору високу звела,
Яку всі називають "Здобутки".

10.11.2017

ЗАХИСНИКИ

Виблискують шаблі вояків-козаків,
Косять голови з десятків віків.
І як цю війну зупинити?
Неньку – головне – захистити!
Засівати треба наші поля,
Щоб в добробуті зростала сім'я,
Ріс щороку на полях урожай,
Розквітав, ставав заможним наш край!
Захищати треба ріки, ліси,
Луки, де з ранкової роси
Сходить благодать до землі,
Отієї, що вояки вберегли!

27.10.2017.

СКІЛЬКИ

Зморшки покрили обличчя і душі,
Попіл в'їдався в пори, серця.
Навкруги погляди бачиш байдужі -
Був початок війни - не має вона кінця!

На фронті долали труднощі в пастці,
Дійсність розумієш - охоплює жах,
Добре, що руки і ноги на місці,
Серце б'ється в суцільних клаптях!

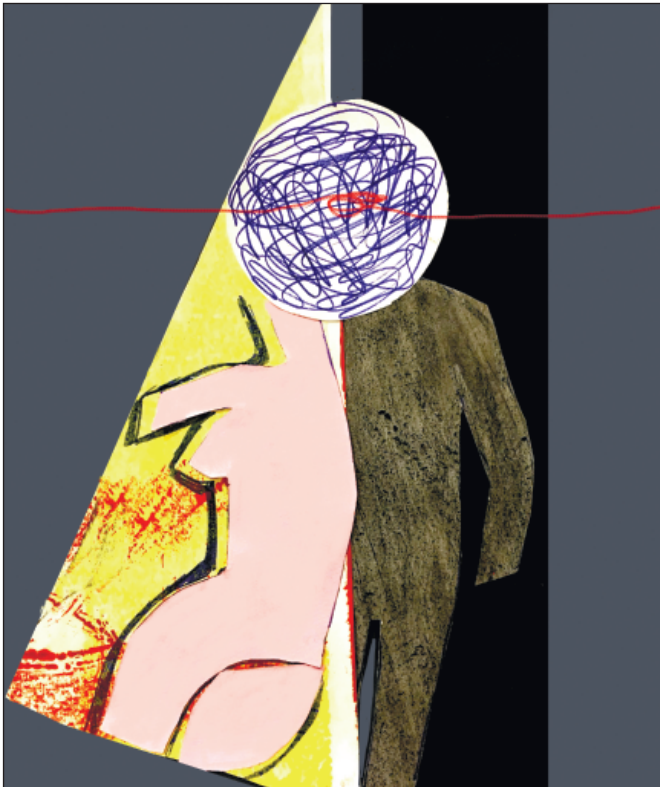
Все далеко пішло - не чекає,
Кожен - сам за себе живе,
Нескінченний пошук постійно лякає,
Буття не з тобою, а поруч пливе!

Скільки лікуватиме сім'я,
Скільки колискових відспіваєш,
Перш ніж повернеться колишне я,
Поки до цивільного часу звикаєш!

Скільки годин пройде з вудкою,
Перш ніж з'явиться блиск в очах,
Скільки ж бантів яскравих прудко
Доведеться вплести тобі у косах.

Щоб заспокоїти тремтіння по тілу,
Щоб угамувати триммер в руках,
Щоб знайти нову собі справу
І побороти зрадницький страх!

15.01.2018.

Хлопчик і дівчинка

РОДИННИЙ КУТОК

Я до тебе йду, оминувши пороги,
В цей родинний куточок – перемог джерело,
Це до нього ведуть всі далекі дороги,
Щоб вклонитись поважно на порозі чолом.
Обійнявшись посидіти, побалакати мовчки,
Заглядаючи в очі, що так пестять теплом.
Як же все-таки затишно! Повертатися хочеш
В цей родинний куточок –
рідний батьківський дом!

12.10.2017

ВЧИТЕЛЬ

Незабутні моменти природи пізнання,
Обговорень глобальних проблем,
Необхідні завжди є всі ті міркування
В розв'язанні життя теорем.
І здаватися кращим, тягнутись – бажання,
Чіткі рими і правда буття,
Від початку закладені, від спілкування,
Тільки світлі живуть почуття!
Він пройшов, промайнув, слід помітний зали-
шив,
Блиск яскравий за обрій сяйнув,
І навколо, і в серці істотно тепліше,
Промінь щастя від цього торкнув!

23.04.2017

МРІЇ

Я до тебе біжу
Крізь дощі й тумани,
Ожеледицю, бурю та сніг.
Завірюхи, затори додають нам бажання,
Хочу чути твій радісний сміх!
Я до тебе лечу
Крізь вітри, буревії,
Хмари, смерчі, торнадо, грозу,
Бо на твій поцілунок я маю надію
І тобі своє серце несучу!
Я до тебе йду
По стерні та по балках,
Крізь яри і байраки, яруги
Обійняти тебе й милуватися палко,
В відчуттях утопаючи друга!
Ти в думках,
Сновидіннях моїх розквітаєш,
Що за хмари несуть вдалечинь,
В небеса із жаги, там по ним і літаєш,
До нестями тремтиш від томління!

25.10.2017

ТОСТ

Дружно піднімемо келихи,
Друзі, розвіємо дим!
За удачу п'ємо та досягнення,
За квітучий наш дім!

Хмари

За те, що ідеї класні
Не полишають нас,
За чудову компанію,
Що перемагає на раз!
І знаємо, що чекає,
Розуміємо – до чого йти,
Шукаємо і знаходимо
Найвірніші стежки!
За нашу країну квітучу,
Де вирощуємо сади,
І не допустимо ворога
Зруйнувати хати!
Гей! Заграйте, музики,
Наші гарні пісні!
Ці застілля веселі –
Як у гарному сні!

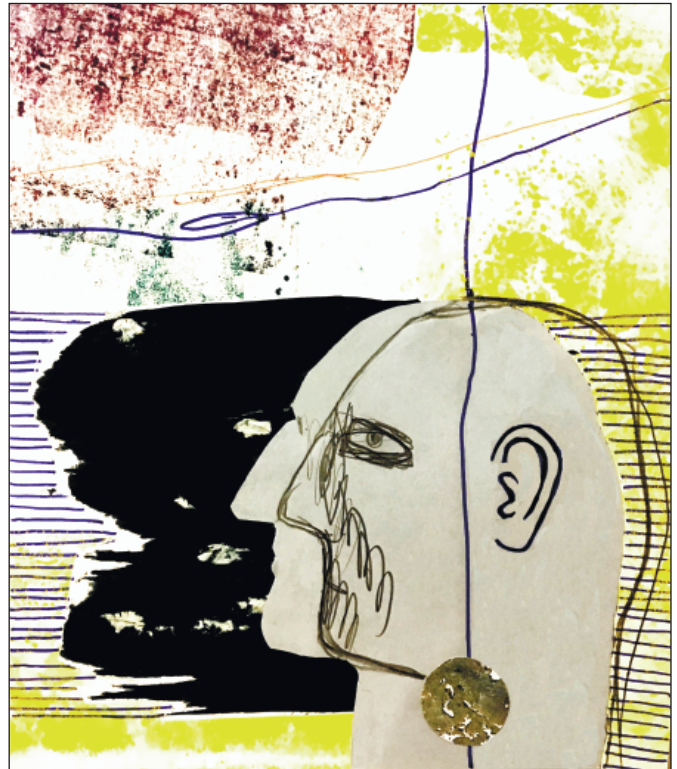
15.10.2017.

ВЕЛИКДЕНЬ

Рано вранці весняне сонечко
Прокидається і встає,
Зазирає в хатне віконечко
І тепло на обличчя ллє.
На освячені вранці рано
Сирну Паску і писанки,
Що принесли додому з храму,
Дзвони чуються у ріки.

Сонце

Людина

І птахи так радо співають
В розквітаючому саду,
З Великоднем щиро вітають
Християн, що з церков йдуть.

16.04.2017.

ШВИДКОПЛИННИЙ ЧАС

Час такий швидкоплинний,
я потроху тебе забуваю,
Все відходить в минуле – гострота мого почуття,
Мої мрії про тебе в далечінь відлітають,
Так далеко за обрій, звідкіля вже нема вороття!

Зачинилося серце на суворі і штучні забори,
Що ніколи-ніколи не зможеш вже ти подолати,
Тільки іноді пісні кохання, що лунають довкола,
Якось боляче роблять

і хочуть про щось нагадати!

Час такий швидкоплинний –
все зрівняв і відкинув,
Загорнув і відправив у далеке таке небуття.
І тепер мене нових емоцій вирій поглинув,
До минулого в думках не маю я вже вороття! ■

11.06.2017.

Автор малюнків – Анастасія Пустоварова